

JAZZ OP DE PLAAT

MARTIJJE Evenwicht Muzaak

Bezetting:

Martijje (voc),
Steven Sluiter (as, ss, ts),
Rob Elfrink (b, g, synth),
Tollak Ollestad (hca),
Jeffrey Smith (g),
Remko Wind (p, keyb),
Ronald Jonker (b),
Sebastian Demydczuk (d, perc).

Na 'Drezz' (2009) en een opname met Drentse kinderliedjes is 'Evenwicht' het nieuwe album van de in Grollo geboren en getogen Martijje. En net als op 'Drezz' zingt Martijje in het Drents, wat overigens geen enkele belemmering is om te verstaan wat ze zingt. 'Evenwicht' bevat muziek in een mengeling van pop, jazz en sambagetinte melodieën. Die wisseling in genres pakt goed uit. Vermoedelijk ook door de constante die de zang van Martijje teweegbrengt, met een duidelijke dictie en gebalanceerde dynamiek. Haar stem klinkt mooi naturel waarmee ze de afstand tot de luisteraar klein houdt. Het repertoire en de arrangementen laten zich kennen door subtiliteit. De liedjes als kleine verhaaltjes met intieme inkijkjes laten je glimlachen. Kleine levenslessen met grotere betekenis dan je misschien op het eerste gehoor zou denken. Dat is denk ik vooral de verdienste van deze opname. Door het zingen in het Drents, de mooi gebalanceerde dynamiek in de vocalen en de fraaie 'kleine' arrangementen krijgt 'Evenwicht' een persoonlijk karakter. Zingen in dialect kan leiden tot een soms enigszins schampere bejegening. Ten onrechte, zoals Martijje laat horen. Het is bij uitstek een medium om het oprechte gevoel te honoreren, zoals dat bij goede volksmuziek ook het geval is. 'Evenwicht' is daar een uitstekend voorbeeld van.

Frank Huser

Bekijk Martijje met 'Krummeltie':

www.youtube.com/watch?v=urj_Hl_drh8

OSCAR PETTIFORD QUARTET We Get The Message Sonorama

Bezetting:

Hans Koller (ts, as),
Attila Zoller (g),
Oscar Pettiford (b, cello),
Kenny Clarke (d),
+ Gerd Dudek (ts),
Willi Sanner (bars),
Werner Giertz (p),
Davey Moore (b).

Bassist Oscar Pettiford (1922-1960) was lid van de muzikanten-groep die de bebop in de jaren veertig van de vorige eeuw voorbereide. Hij speelde daarna enige tijd bij Duke Ellington als (na ongeveer vijf jaar) de waardige opvolger van Jimmy Blanton. In de jaren vijftig was hij met Charles Mingus de leidende bassist. Pettiford probeerde ook de cello tot een volwaardig solo-instrument in de jazz te ontwikkelen. Eind jaren vijftig kwam hij naar Europa. Daar trad hij nog een paar jaar veel op, eerst vanuit Parijs en later vanuit Kopenhagen. Tot zijn plotselinge dood in 1960.

Op 'We Get The Message' staat een concert dat Pettiford op 14 november 1958 in Studio 10 in Hamburg gaf, samen met een kwartet en enkele gastspelers. Meteen al in het eerste nummer demonstreert Kenny Clarke dat een drummer zeer aanwezig kan zijn, maar ook heel begeleidend. Saxofonist Hans Koller soleert in zijn eigen composities: 'Cohn's limit' en 'Willi der Bär'. Gitarist Attila Zoller geeft zijn visitekaartje met name af in 'Yardbird suite' en zijn compositie 'Stalag 414'. De toegevoegde bassist Davey Moore speelt alleen als 'OP' op zijn cello soleert. Dat doet hij in de 'Gertberg walk', opgedragen aan Hans Gertberg, de producer van het concert. En dan de gasten: pianist Giertz mocht in 'Love nest' laten horen wat hij kon, Willi Sanner op baritonsax soleert in 'Ghost of a chance'. Let u op: na afloop van het laatste nummer 'Willie der Bär' volgt nog een bonus: 'Gone with the wind', een trio-opname van Pettiford en Clarke met Peter Heimer. Deze tandarts en pianist had Pettiford de week ervoor van een kaakabces afgeholpen. Kenny Clarke krijgt in de bonus nog even de gelegenheid om te laten horen hoe je met brushes soleert. Een mooi concert met Clarke en Pettiford in de hoofdrol, waarbij de overige muzikanten ruimschoots de gelegenheid kregen om hun ding te doen.

Hessel Fluitman